

Cười thoải mái

Chỉ có con người là biết cười. Phần nhiều cái cười của chúng ta thuộc loại "buồn cười" do ngoại cảnh đem lại làm cho trí tình nghịch của ta được hả hê. Sự tình nghịch phần lớn bởi ác tâm, lòng vị kỷ và ghen tị, "buồn cười" làm thoải mái tự ái. Một vị quan bệ vệ bước lên khán đài, mắt liếc nhìn một gian nhân, vấp té thì thật "buồn cười".

"Vui cười" thì hơi ít. Theo như Descartes thì người ta chỉ vui cười khi niềm hân hoan được tăng lên vì sự nhớ nhưng các đau khổ đã từng nếm chịu. Con người cảm thấy nhẹ nhõm, như đã cất được gánh nặng mà mình đã mang lâu ngày thì "vui cười". Chàng lực sĩ chạy nước rút vừa khá kỷ lục "vui cười" thích thú vì bao nhiêu công trình khổ luyện bấy lâu nay đã biến dạng trước sự thành công rực rỡ.

"Cười thoải mái" thật hiếm hoi nhưng rất đơn giản. Kết thúc bài ca dao bằng Bờm là "Bờm cười", cái "cười thoải mái"

Thằng Bờm có cái quạt mo
Phú ông xin đổi ba bò chín trâu
Bờm rằng Bờm chẳng lấy trâu
Phú ông xin đổi ao sâu cá mè
Bờm rằng Bờm chẳng lấy mè
Phú ỡn xin đổi một bè gỗ lim
Bờm rằng Bờm chẳng lấy lim
Phú ông xin đổi đôi chim đồi mồi
Bờm rằng Bờm chẳng lấy mồi
Phú ông xin đổi năm xôi Bờm cười.

Ba bò, chín trâu, ao sâu cá mè, một bè gỗ lim, đôi chim đồi mồi đều có giá trị nhưng không đáp ứng ngay cái bụng đang đói của Bờm. "Năm xôi" tầm thường nhưng đáp ứng được cái nhu cầu thiết thực nên "Bờm cười" thoải mái chấp nhận.

Càng văn minh nhu cầu con người ngày càng nhiều. Chính cái nhu cầu của con người là động cơ tạo nên đời sống văn minh. Nhu cầu này vừa đáp ứng thì nảy lên nhu cầu khác cần được đáp ứng. Vì cố đó, sự thoải mái nhu cầu loại này không tạo nên cái "cười thoải mái".

Cái nhu cầu cấp thiết mà con người đã cố công tìm kiếm trải qua nhiều đời, đó làm sao giải thoát khỏi tội lỗi. Bao nhiêu truyền thuyết, bao nhiêu tôn giáo, bao nhiêu phương thức tu hành, xét cho cùng đều có giá trị lớn như ba bò, chín trâu, ao sâu cá mè, một bè gỗ lim, đôi chim đồi mồi đối với nhiều người, nhưng con làm cho con "cười thoải mái" khi chấp nhận. Trái lại còn đưa con người vào "khổ" tu, "khổ" hành, lo giữ giới, lo lập hạnh, tạo duyên trong bể tội để rồi thoải mái cuộc đời trên đất, vẫn mơ hồ mong muốn được giải thoát để "sớm phiêu diêu miền cực lạc"

Hơn hai ngàn năm nay, một tin mừng đã được loan báo để cho nhân thế được vui. Chúa Giê-su Ngôi hai của Đức Chúa Trời đã giáng sinh làm người trong chương trình giải thoát con người khỏi tội lỗi. Sự đáp ứng nhu cầu tối cần thiết cho nhân loại đã được chính Đức Chúa Trời hoạch định và lập phương cứu rỗi loài người qua Đức Chúa Giê-su. Phao-lô đã giới thiệu Chúa Giê-su như vậy: " Đức Chúa Giê-su Christ đã đến trng thế gian để cứu vớt kẻ có tội, ấy là lời chắc chắn đáng đem lòng tin trọn vẹn mà nhận lấy" (I Ti-mô-thê 1:15). Thăng Bờm còn có cái quạt mo để đổi lấy năm xôi. Chúng ta chẳng cần đổi gì hết vẫn được sự cứu rỗi. Đức Chúa Trời ban sự cứu rỗi cho chúng ta cách nhưng không, chúng ta chỉ cần nhận mà thôi. Trong thời Chúa Giê-su, người giàu có thu thuế Xa-chê đã "vội vàng...mừng rỡ đón tiếp Ngài" khi nhận biết Chúa là Đấng Cứu Thế đến thế gian để "tìm và cứu kẻ bị hư mất", là kẻ bị chết mất trong tội lỗi (Lu-ca 19:6,10).

Hơn hai ngàn năm nay, hàng triệu triệu người đã vui "cười thỏa mãn" vì đã được giải thoát khỏi tội lỗi, bởi sự tin nhận Chúa Giê-su làm Cứu Chúa của mình. Tôi nhớ lại ngày tôi giúp thi sĩ lão thành Phan Quảng Nam tiếp nhận Chúa Giê-su làm Cứu Chúa của cụ. Sau khi Cầu Nguyện xưng tội và tin nhận Chúa Giê-su cụ nói với tôi trong nụ cười tươi tắn: Mục sư, tôi đã giải quyết xong vấn đề trọng đại nhất của đời tôi, tôi thật vui thỏa. Sự vui thỏa của cụ được biểu lộ qua bài thơ mà mỗi câu thơ là một tiếng "cười thỏa mãn":

Tâm Hồn Con

Con đến dâng Cha cả tấm lòng
Với niềm yêu kính, với cầu mong
Như hoa đương nở nghiêng về nắng
Như nước dòng xanh đến biển đông.

Nắng nở hương hoa cánh cánh nồng
Biển thâm tình nước nước ngàn sông
Tâm hồn con đấy, hoa và nước
Tưởng nhớ quê nhà, cõi thái không.

Thái không nào phải chốn vô hình
Trong ánh huy hoàng ngự Thánh Linh
Nước Chúa bao la, người bé nhỏ
Lòng con bé nhỏ, có thiên đình.

Chúa ngự lòng con, ôi hiển vinh!
Con trong lòng Chúa, hưởng an bình
Con nguyện giữ mãi hồn thanh khiết
Với đức tin ngồi anh thủy tinh.

Đức tin hằng sống vạn trời xuân
Chúa dẫu cao xa, Chúa vẫn gần
Con ở nơi đâu, Ngài vẫn đây
Ngài ban từ ái với hồng ân.

Nỗi mừng con biết lấy chi cân?
Trút hết sầu tư giữa bụi trần
Vườn cũ Ê-đen dù đã mất
Ngày mai vườn Chúa nở tường vân.

Mong thấu cao xanh mấy tiếng lòng
Tâm hồn con đây, nước về đông
Tâm hồn con đây, hoa triều nắng
Mang nặng niềm tin đức hóa công.
Hiện nay cụ Phan Quang Nam đang “cười thỏa mãn” với Chúa Cứu Thế Giê-su trong nước Chúa. Mong quý vị sẽ “cười thỏa mãn” với Chúa Cứu Thế Giê-su ngay hôm nay. Chúng ta chỉ có thể “cười thỏa mãn” khi chúng ta hưởng được sự cứu rỗi trong Chúa Cứu Thế Giê-su. Bởi sự “vui mừng trong Chúa luôn luôn” (Phi-líp 4:4) mà chúng ta “cười thỏa mãn” hoài cho đến ngày chúng ta gặp Chúa.